

И когато четата, начело съ драгоманина си Горнака, яхналъ на бѣлъ конь тръгва за Исмаилъ Беговитъ имения, Добриянъ който безумно обича. Рада, не може да остане безъ нея, затова се облича въ женска носия и съ другата чета на Стоилъ Чавдаря се решава да тръгне по руманя, само защото сърдцето му не може да търпи, когато няма любимата му при него.

Той отива съ четата на Стоилъ Чавдаря. Тѣ се намиратъ — Добриянъ и Рада и се срѣщатъ безъ да знай Горнака при стубеля. Добринъ свири съ своя меденъ кавалъ и излива своитъ съкровени купнежи по любимата.

„Тамъ на стубеля, азъ нищо не мога да ти кажа, защото устнитъ ми пресъхватъ, защото нѣщо ме задъхва, когато сме двама. Ала сега, сега когато сме тѣй далечъ, азъ имамъ сили да ти кажа, че те любя, че ти си скжпа за мене.“

Горнака е узналъ за поведението на своя синъ. Той го е позналъ една късна вечеръ, когато тихо е изливалъ звуци съ своя кавалъ.

И Добриянъ прави своята искрено признание.

„Той разправяше както смирения християнинъ се изповядва предъ свещеникъ. Въ гласътъ му звѣнтяха ноти на послушание, купнѣщо чувство. Той не разбираше защо му е забранено да обича Рада и разправи всичко отъ игла до конецъ, съ онзи трепетъ на чистота, съ оная вѣра въ бъдещето, че гласътъ му огъ покоренъ, задъханъ, ставаше смѣлъ, вдъхновенъ, борчески“.

Но Горанъ е среденъ съ душитъ, съ мирогледа, съ предрасждѣцитъ на своето време, въ което живѣе. Той знае, че хората нѣма да си помислятъ тѣй, както разправя Добриянъ. Че има и такива, които, ще упрѣкнатъ бащата за тая синовна постѣпка. И неговото самолюбие и гордостъ е обидено. Защото той не живѣе само за себе си:

„Който живѣе между хора трѣбва да се вслушва въ това що казватъ тѣ. Могатъ често криво да мислятъ, гла въ кривината има често правда. Той бѣ израстнатъ въсредъ тѣхъ и се чувстваше като човѣкъ. Той бѣ разбралъ, че койго страни отъ хората не е истински човѣкъ и че майгорството е въсредъ лоши хора да бъдишь добъръ и обичанъ“.

И Горнака е недоволенъ отъ сина си, когото упреква за онова което е сторилъ безъ негово знание и размѣня мисли съ своя задушевенъ приятель Исмаилъ Бегъ, който не намира нищо неестествено и лошо въ постѣпката на Добриянъ. „Че както цвѣтетъ цвѣти за да прецвѣти, ябълката завързва за да я обере грижливъ стопанинъ, нивата узрява за да бжде пожъната — и човѣкъ се ражда за да създаде добри дѣла“.